

Асоціація аспірантів-юристів

Міжнародна науково-практична конференція «Актуальні питання правової реформи та розбудови громадянського суспільства в Україні»

м. Харків, 02-03 лютого 2012 р.

Томі

м. Харків

Актуальні питання правової реформи та розбудови громадянського суспільства в Україні: Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, м. Харків, 02-03 лютого 2012 року. - у 2-х томах. - Х. : ГО «Асоціація аспірантів-юристів», 2012. — Т.1. — 116 с.

Видається в авторській редакції. Редакційна колегія Асоціації аспірантів-юристів не завжди поділяє погляди, думки, ідеї авторів та не несе відповідальності за зміст матеріалів, наданих авторами для публікації.

У виданні зібрані тези подані на Міжнародну науково-практичну конференцію «Актуальні питання правової реформи та розбудови громадянського суспільства в Україні», які містять дослідження з загальнотеоретичної юриспруденції та з основних галузей права і юридичної науки: міжнародне, адміністративне, фінансове, конституційне, цивільне, господарське, кримінальне, трудове.

4. Стефанюк В.С. Судовий адміністративний процес / В. С. Стефанюк. – Х. : Колеум, 2003. – 473 с.

5. Афанасьєв К. К. Адміністративні договори : реалії та перспективи / К. К. Афанасьєв. – Луганск : РВВ ЛІАВС, 2004. – 320 с.

6. Смокович М. Окремі аспекти визначення поняття адміністративного договору / М. Смокович // Вісник Вищого адміністративного суду України. – 2010. – № 3. – С. 9 - 22.

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА МІСЦЕВИХ ПОДАТКІВ ТА ЗБОРІВ

Петровська І.І.

к.ю.н., викладач кафедри конституційного,
міжнародного та адміністративного права Юридичного інституту
Прикарпатського національного університету імені В. Стефаника

Місцеві податки і збори – це обов'язкові платежі, що встановлюються державою, регламентуються та справляються органами місцевого самоврядування і надходять до місцевих бюджетів. При законодавчому регулюванні системи місцевих податків і зборів слід враховувати, зокрема такі фактори: 1) закріплення за місцевими бюджетами таких доходних джерел, які забезпечували б стабільне надходження доходів та фінансування власних повноважень місцевих органів; 2) сполучення інтересів держави та місцевого самоврядування, при обмеженні необгрунтованого впливу державної влади на місцеве оподаткування; 3) домірність сум коштів, що надходять до бюджетів від таких податків і зборів з витратами по їхньому справлянню тощо.

До прийняття Податкового кодексу в Україні не було чіткої законодавчої визначеності місцевих податків і зборів. Сьогодні ним передбачено, що загальнодержавні, місцеві податки та збори, справляння яких не передбачено Податковим кодексом, сплаті не підлягають. Втрапив чинність Декрет Кабінету Міністрів України від 20 травня 1993 року № 56-93 «Про місцеві податки і збори». Також Розділом XX. Перехідні положення, Підрозділом 9 передбачено особливості поширення місцевих податків і зборів. Податковим законом визначено, що збори (плата, внески), не встановлені Податковим Кодексом як загальнодержавні або місцеві, але встановлені законодавчими актами України як обов'язкові платежі справляються за правилами, визначеними спеціальними законодавчими актами України (прийнятими до вступу в силу Податкового кодексу) до набрання чинності законом про адміністративні послуги та іншими законами, що регулюватимуть справляння відповідних зборів (плати, внесків).

До місцевих належать податки та збори, що встановлені відповідно до переліку і в межах граничних розмірів ставок, визначених Податковим Кодексом, рішеннями сільських, селищних і міських рад у межах їх повноважень, і є обов'язковими до сплати на території відповідних територіальних громад. Установлення місцевих податків та зборів, не передбачених Податковим Кодексом, забороняється.

До місцевих податків належать:

- податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки;
- єдиний податок.

До місцевих зборів належать:

- збір за провадження деяких видів підприємницької діяльності;
- збір за місяця для паркування транспортних засобів;
- туристичний збір.

Зарукування місцевих податків та зборів до відповідних місцевих бюджетів здійснюється відповідно до Бюджетного кодексу України. Рішення про розстрочення та відстрочення грошових зобов'язань чи податкового боргу у межах одного бюджетного року приймається стосовно місцевих податків і зборів - керівником органу державної податкової служби (його заступником) та затверджується фінансовим органом місцевого органу виконавчої влади, до бюджету якого зараховуються такі місцеві податки чи збори.

Відповідно до Податкового кодексу передбачено особливості для обліку надання благодійної допомоги, зокрема, фактично це покладається на місцеві органи влади та управління. Надання благодійної допомоги у формі безоплатного постачання товарів/послуг благодійним організаціям, утвореним і зареєстрованим відповідно до законодавства, а також надання такої допомоги благодійними організаціями набувачам (суб'єктам) благодійної допомоги здійснюється відповідно до законодавства про благодійництво та благодійні організації. Товари благодійної допомоги маркуються благодійниками, які надають таку допомогу. Контроль за виконанням правил маркування здійснюють місцеві органи виконавчої влади та органи державної податкової служби.

Місцеві ради обов'язково встановлюють податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, єдиний податок та збір за провадження деяких видів підприємницької діяльності. В межах своїх повноважень, визначених Податковим кодексом, вони вирішують питання щодо встановлення збору за місяця для паркування транспортних засобів, туристичного збору.

Список використаних джерел:

1. Пришва Н.Ю. Податкове право. Підручник – К.: Юрінком Інтер., 2010 - 368 с.
2. Податковий кодекс України від 2 грудня 2010 року // [Електронний ресурс]. – Режим доступу:
<http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/%D0%BF%D0%BE%D0%B4%D0%B0%D1%82%D0%BA%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D0%B9%20%D0%BA%D0%BE%D0%B4%D0%B5%D0%BA%D1%81>
3. Бюджетний кодекс України від 8 липня 2010 року // [Електронний ресурс]. – Режим доступу:
<http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/%D0%B1%D1%8E%D0%B4%D0%B6%D0%B5%D1%82%D0%BD%D0%B8%D0%B9%20%D0%BA%D0%BE%D0%B4%D0%B5%D0%BA%D1%81>

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПИТАННЯ ФІКТИВНОЇ О ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ

Петрусевич В.І.

ад'юнкта Національної академії внутрішніх справ

Пріоритетним напрямом державної соціально-економічної політики розвинутих країн світу останнім часом є всебічне сприяння особам з інвалідністю у реалізації їх невід'ємного права на продуктивну працю в умовах свободи, рівності, безпеки та почуття власної гідності. В Україні, зокрема, інтеграція у суспільство осіб відповідної категорії за останні 5 років стала одним із пріоритетів державної політики. У контексті цієї політики зайнятість інвалідів стала розглядатися не тільки як ключовий елемент їх соціальної інтеграції та забезпечення економічної незалежності, але й як основна можливість досягнення ними соціальної рівності [6, 4].

Станом на 1 січня 2011 р. в Україні чисельність повнолітніх і неповнолітніх осіб з інвалідністю за даними Державного комітету статистики України становила 2 709 982 особи, у тому числі інвалідів I групи - 310 494 осіб, інвалідів II групи - 1 078 721 осіб, інвалідів III групи - 1 155 646 осіб, дітей-інвалідів - 165 121 осіб.

Таким чином, чисельність осіб з інвалідністю досягає показника майже у 6 % загальної чисельності населення нашої держави.

Особи з інвалідністю працездатного віку складають 53 % від загальної кількості осіб відповідної категорії або 6,5 % у загальній структурі економічно активного населення. Число працюючих осіб відповідної категорії станом на 1 жовтня 2011 р. становила 662 559 осіб або кожна друга людина з інвалідністю працездатного віку (25 % від загальної чисельності осіб з інвалідністю).

Законом України „Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні” [4, Ст. 252] встановлено додаткову гарантію права осіб з інвалідністю на працю, у тому числі надомну, як на звичайних, так і на спеціально створених роботодавцями робочих місцях, де проводиться адаптація, технічне оснащення та пристосування обладнання з урахуванням особливих потреб осіб з інвалідністю.

Згідно зі статтею 19 цього Закону [4, Ст. 252], для підприємств, установ, організацій, у тому числі підприємств, організацій громадських організацій інвалідів, фізичних осіб, які використовують найману працю, встановлюється норматив робочих місць для працевлаштування інвалідів у розмірі чотирьох відсотків середньооблікової чисельності штатних працівників облікового складу за рік, а якщо працює від 8 до 25 осіб, – у кількості одного робочого місця.

Контроль за дотриманням роботодавцями законодавчо встановленого 4-відсоткового нормативу робочих місць для працевлаштування інвалідів та сплатою ними адміністративно-господарських санкцій за невиконання цього нормативу здійснює Фонд соціальної охорони праці (далі – Фонд) [7, 144].

Водночас, у супереч закондавчому врегулюванню питання працевлаштування осіб з інвалідністю та великою кількістю бажачок з їх числа реалізувати своє право на працю, в Україні, на превеликий жаль, неодинокими є випадки фіктивного працевлаштування осіб відповідної категорії.

Так, деякі підприємства працевлаштовують осіб з інвалідністю фіктивно, використовуючи механізм, який у народі йменується „орендою трудових книжок”. згадують про виконання нормативу й не сплачують штрафи, розуміючи, що у Фонду немає можливості перевірити якість усіх створених робочих місць [5].

Зміст поняття фіктивного працевлаштування осіб з інвалідністю полягає у прийнятті їх на роботу (укладання з ними трудових угод) без фактичного залучення до трудової діяльності, що призводить до несплати адміністративно-господарських санкцій до відділень Фонду, податків та/або зборів (сплати їх не у повному обсязі) чи отримання інших пільг, преференцій, допомоги.